

Itálie 2006

Nevím jak mě to zase napadlo, ale cca po dvou letech jsem opět dostal cukání jet na sraz do Itálie. Tak jsem začal vydělávat peníze, a to pozor – práci. Byla to makačka, už nikdy bych to nechtěl zažít. Po takřka tří týdenní namáhavé činnosti, které se říká práce, jsem měl peníze na účtu a mohlo se začít s přípravami.

Nákup v supermarketu byl rychlejší, než jsem si představoval. Kartóny pivek a nějaký ty potraviny bez vzduchu jsem hodil koše a šlo se. Další bylo potřebné nářadí.....nějaké věčičky jsem si objednal a přišly právě včas – v pátek kolem poledne. Zabalil jsem vše potřebné a vyrazil jsem směr Itálie. Počasí bylo strašný....přšlo a zima.

Když jsem se blížil k Rozvadovu, začal jsem přemýšlet, zda má cenu tam jet a zda by nebylo ty peníze lépe investovat, třeba nákupem nějaké knížky či čajíčků na sychravé večery. Tuto myšlenku jsem zavrhl, jako nebezpečnou a začal se připravovat na sraz s celníky, protože jsem opět vezl více jak 40 litrů benzínu. Nevím proč, už je to holt takový kolorit. Ospalí celníci pokynuli bez problémů abych jel a já směle upaloval dále směr jih. U Regensburgu se strhla taková průtrž mračen, že jsem pod jedním mostem musel zastavit. A rovnou se i najed. Po cca 20 minutové přestávce jsem opět nastartoval Griotku a upaloval na Innsbruck. Asi 100km před Innsbruckem jsem zjistil, že jsem unaven a tak

jsem na nejbližší pumpě zastavil a začal klimbat. Neprobudil mě kohout, ale banda nějakých splašených turistů. No nic. Tentokrát k snídani nebyla pečinka.....

Cesta bezvadně ubíhala. Byl jsem domluvený s kamarádem, který bydlí v Trentu, že ho navštívím. Dorazil jsem tam okolo 11 hodiny a hned, že se u nich musím naobědvat a ochutnat spoustu specialit. No, nedalo se odolat a tak se stalo, že po namáhavém ochutnávání snad všech italských jídel, jsem kolem páté vyrazil směr Ancona. Ještě před odjezdem, jsem s kamarádem skouknul informace na dálnicích. Předpověď byla hrozná – čekání v kolonách přes hodinu u Bologni a přes dvě u Bibione. S nejistotou jsem se rozloučil a s úsměvem Mona Lisy jsem se vydal k Bologni. Úspěšně jsem minul Veronu, Mantovu i Modenu. Kolony naštěstí u Bologni nebyly, ale u Bibione se nemýlili. Popojíždění a zastavování trvalo přes dvě hodiny. Hold se zase potvrdilo, že se nemá cestovat po Itálii začátkem srpna, kdy všichni Italové zavřou krámy a jedou na dovolenou. Po nekonečném čekání se kolona dala do rychlejšího pohybu a minul jsem Bibione, Anconu a kolem půlnoci jsem byl konečně na místě -

Porto San Giorgio. Zaparkoval jsem na parkovišti, vypil tři pifka a k smrti unavený jsem znovu ulehl na zadním sedadle Griotky. V neděli ráno jsem si udělal čaj a začal hledat další příznivce vzduchem chlazených strojů. Po hodině hledání jsem zjistil, že oproti minulému roku se sraz přesunul o 4 kilometry severněji do města Porto Sant'Elpidio.

Příjezd byl skvělý. Hned jsem poznal staré známé a začal s nimi diskutovat o všem možném. Prošel jsem se po parkovišti plném VWček a začal obdivovat všechny nádherné stroje.

Pak následoval oběd s typickými chody – těstoviny s omáčkou a jako druhý ryby se salátem. Opravdu výborné. Italové jsou národ gurmánů. Po tomto vydatném jídle jsme s kamarádama zašli na pláž a koupáčku v moři s pocitem, že tam už žádné ryby nejsou. Okolo páté hodiny následovala tombola, ocenění nejhezčích vozů a ukončení srazu. Na tomto setkání jsem poznal další super lidičky, zejména Alberta, který je prezidentem MAGGIOLINVS ROMA CLUB a další skvělý lidi.

Alberto a já

Okolo páté hodiny jsme udělali kolonu asi 8 aut směrem do Pescary. Jedna událost z této cesty mi utkvěla v hlavě. Sotva jsme vyjeli, po cca 3 kilometrech prvního brouka zastavili policajti. Ten samozřejmě zastavil u krajnice, ale další už zablokovali silnici. Když to viděli, tak raději řekli, ať jede, že má určitě vše v pořádku. Docela jsem se nasmál. Najeli jsme na dálnici a frčeli do Pescary. Pro představu, vzdálenost Porto San'Elpidio – Pescara je 130 kilometrů. Po cestě jsme zastavili pro benzín a na společné focení. V cílovém městě jsme dali kafičko a domluvili jsme se na společné večeři. Poté jsem se jel ubytovat ke kamarádovi, který bydlel asi 20 km západněji od hlavního města regionu Abruzzo. Jelikož má obrovský barák, nebylo těžké

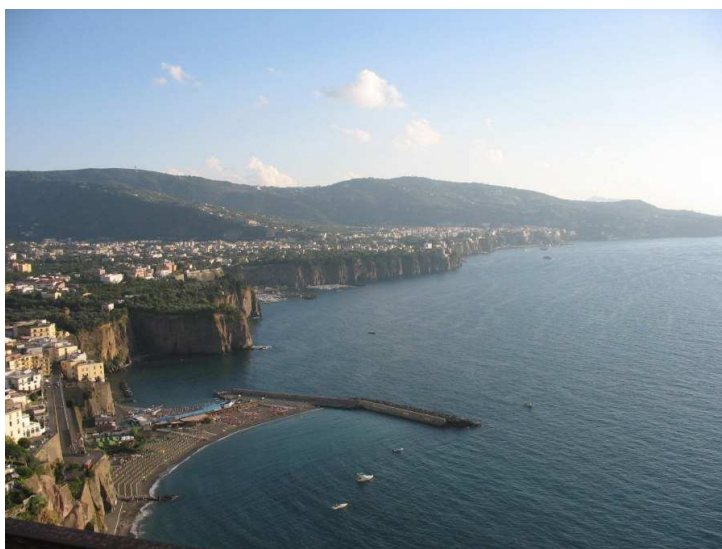
zaparkovat Griotku v garáži. Večer jsme se šli projít po městě a pak slibovaná večeře. Nevím co bych měl napsat – prostě neměla chybu. Jeden z nejvečeří, na které budu dlouho vzpomínat (nejen kvůli přecpání – ten večer jsem se mohl v klidu přihlásit na zápasy v Sumo). V této krásné oblasti jsem zůstal čtyři krásné dny. Navštívili jsme opravdu hodně míst, moc děkuji touto cestou Giusy, Alessiovi a jeho rodině. Ve čtvrtek 10. srpna jsem se domluvil s kamarádkou, že jí navštívím v Salernu pod Neapolí. Večer bylo zabaleno (hlavně místní vína a jídlo – nedalo se to odmítnout) a vyrazilo se na cestu. Ve vzduchu visel otazník, zda najdu správnou cestu přes Apeniny. Alessio mi řekl, že dálnice z Pescary do Říma je nejdražší v Itálii. Taky to byla zajížďka. Zvolil jsem zkratku, neznámými oblastmi. A někdy bylo opravdu vidět, že cizince s broukem ještě neviděli. Italové mají geniální značení silnic. Jedu jedu po hlavní a najednou jsem se ocitl v průsmyku (cca 800m n. m.) a hlavní byla pod ním.

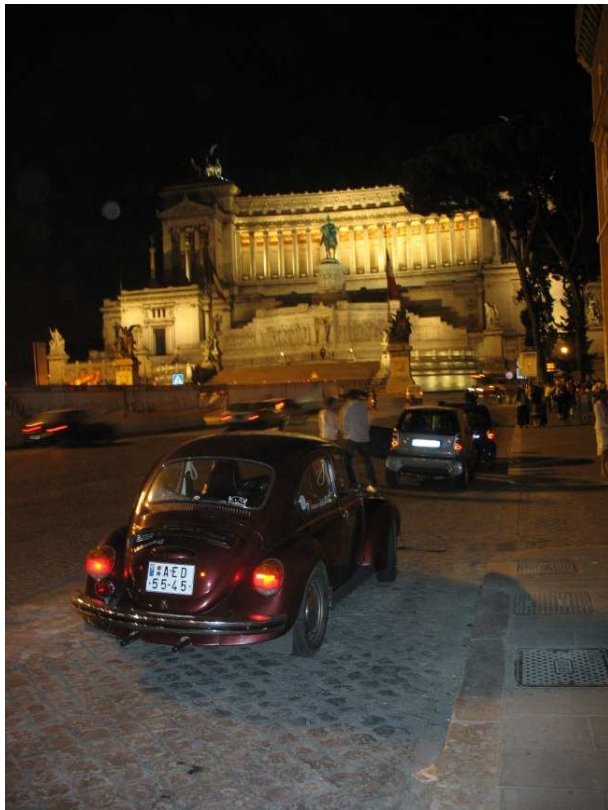
No co se dalo dělat, sjel jsem dolu a už si dával bacha. Ale mělo t o něco do sebe, takové scenérie se jen ta nevidí. Pak jsem to vzal nejkratší cestou na dálnici. Vyloupnul jsem se asi 130km před Neapolí a upaloval co to dalo na jih. Do cílového bodu jsem přífrčel hodně pozdě, něco kolem půlnoci. Dali jsem večeri, Griotku opět do garáže a ochutnávali dovezený Staropramen a Birra Moretti. Hádejte, jaký bylo lepší. Správně – Grappa. .o) Následující den jsme navštívili Sorrento – Fiatem Marea. Nechtěl jsem riskovat nějakou nehodu, protože byla sobota a všichni pohyblivá Italové se jeli projet po tomto nejkrásnějším pobřeží ve Středozemním moři. Byla to opravdu

bomba. Všem doporučuji. Další den jsem se jel povinně vykoupat, prostě žůžo. Mimochodem to bylo „zatím“ nejjižnější místo, kde jsem byl s Griotkou.

Po dvou dnech těžkého zewlingu jsem se vydal pomalinku na zpáteční cestu. Čekalo mě přes 2400km do Prahy. Naplánovali jsme trasu: Napoli – Roma – Assisi – Perugia – Siena – Firenze – Pisa – Lucca – Parma – Cremona – Brescia – Lago di Garda – Trento – Praha. V neděli po obědě kolem páté hodiny odpoledne jsem naložil všechna zavazadla a s těžkým srdcem se rozloučil s báječnými lidmi a zamířil s Griotkou na sever. Byla to dlouhá cesta. Minul jsem překrásný Vesuv a chaos jménem Napoli a s napětím jsem vyhlížel Řím. Dojel jsem tam kolem 22hodiny. Dal jsem si na známém místě Kebab a spokojeně začal hledat vhodné místo na přespaní, ale v první řadě, je povinnost vyfotit se na náměstí Piazza Venezia, kde je překrásný Vittorio Emanuele II.

a dále po kostkách obřích rozměrů (jel jsem 20 km/hod a stejně to byl tankodrom na druhou) navštívit Colosseum.

Vyfotografování proběhlo, i když lidi na nekoukali divně, všichni turisté se fotí ve dne a nějaký cvok z České Republiky mává foťákem ve dvě ráno. Pak jsem se přesunul o kousek dál na parkoviště před krásnou katedrálou, bohužel si již nepamatuji jméno, a zalehl jsem na zadní sedačky. V 7 ráno jsem již byl na nohou, protože se ozývaly divné zvuky. Jakmile jsem uviděl tlupu asi 20 bezdomovců, kteří se myli u fontánky, pochopil jsem. Jeden z nich ke mně přišel a říkal, že chce jedno Euro za parkovný. Dělal jsem, že nerozumím, ale on vytrvával. Pak jsem si uvědomil, že je lepší dát jedno euro, než mít problémy a zaplatil. Po snídani jsem se vydal po dálnici na Terni, kde jsem odbočil na Assisi.

Přijel jsem a snažil se zaparkovat, jenže snad všichni Italové měli dostaveníčko právě ve městě svatého Františka. Ale nakonec se zadařilo a začal jsem z prohlídkou. Návštěva kostela (vlastně dva v jednom) bylo nádherný a i celé město dýchalo bezva atmosférou. Bohužel je to menší město, takže procházka bylo hotová za 4 hodiny. Další město na okouknutí byla Perugia. Další historické město s historií Etrusků bylo bombastický. Návštěva etruské studně a místních kostelů bylo doporučeno ve všech průvodcích. Nebudu zde rozpisovat všechny místa, které stojí za návštěvu, to by bylo na dlouho.

Při návratu k broučkovi, jsem vyndal vaříč a udělal si pozdní obídek. Všichni koukali, co je to za chudáka, že si musí rozdělovat oheň venku, přitom restaurace byly kousek. Mě to bylo šumák, prostě pohoda kuřecí (s těstovinami). Ani ne 20 km od Perugi směrem na Sienu bylo jezero Trasimeno. Nedalo mi to a zajel se vykoupat.

Zase jsem byl místní atrakcí. Začalo to příjezdem, brouk je hodně populární autíko a další, že jsem byl sám, kdo se šel vykoupat do místních vod. Po uplávání pár metrů jsem zjistil, proč tam lidi nelezou a raději si pijí limonády v místním baru. Jezero bylo plné vodních rostlin. Dělal jsem že nic a usmíval jsem se, zatím co nohy jsem měl zamotaný v těl podvodních lijánách. Po 10minutovém zápasení, jsem si šel odpočinout na břeh. Byl to pěkný zážitek. A šup do Sieny. Dojel jsem už za tmy. Netušil, že to bude hodně dlouhý večer. Každoročně se pořádá „Il palio“ – koňský závod uprostřed náměstí o koroúhev města. A za dva dny se měla pořádat kvalifikace na hlavní závod. A proto ve městě, které bylo

rozděleno na 12 částí (každá měla v závodě svého koně a jezdce) byly večere pro své příznivce. To byla podívaná – večere pro 200 lidí. Prošel jsem se po městě a v jedné části jsem se zastavil v parku, kde právě probíhala zmíněná večere. Zakecal jsem se s místními a řekl, že si myslím, že vyhraje jejich kůň. Hned jsem dostal první chod, druhý chod, láhev vína, nějaký sladký a už se baštilo a kecalo. No paráda. Italové jsou super národ. Ani nevím v kolik hodin jsem dorazil ke Griotce .o)

Další den byla v plánu Florencie a Pisa. Příjezd a zaparkování ve Florencii jsem stihnul poměrně brzo a vyrazil jsem.

Počasí bylo nádherný tak jsem fotil co se dalo. A bylo toho opravdu hodně. Turisticky nejnavštěvovanější památky jsem proběhl rychle, pouze na věž (gotickou kampanilu) na katedrále Santa Maria del Fiore jsem musel vyšplhat. Ze shora byl úžasný výhled. V knížce, jsem si přečetl, že na kopci je náměstí s bronzovou sochou Michelangela. Tak jsem se tam s broukem vydal. Byl to pěkný kopeček. Vyfotil jsem brouka s Florencií, bohužel jsem zapomněl na Michelangela. No, snad příště. V Pise to bylo stejné – památky, focení a nákup nějaké maličkosti na památku. Na přespání jsem si vybral klidné místo blízko moře. Prošel jsem se po pláži, dal si pifko a pizzu a zalehnul.

Následující den jsem chtěl navštívit Luccu, Parmu, Cremonu a Bresciu.

Na prohlídku města Lucca jsem se moc těšil, protože jsem slyšel z vyprávění, že je moc krásná. A nemýlili se. Doporučuji navštívit. Cestou do Parmy mě potkala obrovská bouřka, že pomalu ani stěrače nechápali, co se s nima děje. Bohužel i díky tomu jsem nenašel cestu do tohoto města. Nevadí, o to více času mi zbylo na další skvosty Itálie. Cremonu jsem chtěl navštívit, protože jsem viděl minulý rok na Mezinárodním filmovém festivalu film „La febbre“ – Horečka, protože tam byl film natočen.

Jak jsem městem procházel, zjistil jsem další zajímavost – v tomto městě začínala rodina Stradivari vyrábět své housle. Další město na mé pouti Itálií byla Brescia – nic zajímavého. Normální průmyslové město severu. Tudíž jsem neztrácel čas a jel někam přenocovat. Další den jsem se vykoupal v Lago di Garda a poprvé si popovídal s čechem. Ale jak se to stalo. Docela vtipně. Rozvalil se na pláži a fotil si jezero a okolí. Načež přistoupil ke mně chlapík s foťákem a pomalu na mě mluvil: „Prosím Tě, vyfotil bys mě?“ a já na něj trochu rychleji: „No jasně“. A on: „Ty jsi Čech, to je super“. Tak jsem ho vyfotil a pokecal. Poslední město v mém itineráři bylo Trento.

K němu jsem se dostal podél pobřeží Lago di Garda, kde jsou nádherné tunely a scenérie. V Trentu mě zase kamarád, kterého jsem navštívil před 14 dny, pozval znovu na oběd a na procházku po městě. K večeru po vypití Grappy, vínka a kafe jsem se vydal směrem Rakousko. Za Brennerem jsem musel zastavit a prospat se. Ráno jsem se probudil zimou a začal si dělat povinné kafičko. Po nadopování jsem opět zasedl za volant 50 koníků a řítil se domů.

Vše bylo v pohodě, akorát v Berouně jsem na pumpě nemohl nastartovat, tak dva sokolíci do mě museli strčit.

Byl to nádherný výlet. Příští rok jedu zase 😊)